

6. — Տիտլի, որպէս փելիստիայ, իր
ուշագրութեան առարկայ բրած է արգի
լնկերութեան կացութիւնը և սամկալարա-
կան աղատ կարգ ու սարքերու ջերմ ջա-
տագոյ մըն է: Դպրոցն ու դաստիարակու-
թիւնը սղարտին մարդկային ընկերութեան
կենցաղը բարեկաւել, իւրաքանչիւր անհատի
ինքնազարգացման ու ինքնարտայայտման
առիթ ու միջոց ընծայել, մէկ խօսքով,
ամէն անձի երջանկութեան նպաստել: Եր-
ջանկութիւնը ձեռք կը բերուի միաբեր ընդ-
լայնելով, մարմինը զարգացնելով, ընկե-
րութեան օգտին ծառայելով, և անելով,
անդադար անելով, անվերջօրէն անելով:
Փրոֆ. ԳԷՈՐԳ. Ա. ՍԱՐԱՅԵԱՆ

ՄՈՒԵԽԻՆԴ

Սընարիս մօս բուսած տունի մ'ե անարմատ,
Յայգին կուրծին մըխուած դաշոյն բուսածէ, —
Սակայն բոյրն իր, կախարդ գինի վարդամատ,
Թափե՛, Սասա՛ն, սրտիս՝ աղա՛ւոր բու կուծեղ...:

Գիտերն ի բուն պիտի խրմեմ այս գինին,
Անհուն մարդուն արփի՛ն կարմիր ու բարի.
Մինչեւ մարման անկարեկիր անկողնին
Արեւոտի՛ ու շիրմիս պէս լուս բերելի:

Բայց, կը սոսկամ գիտեաբոյս ծաղիկին
Մուրին վրայ գրծուած ներմակ հասակէն.
Կին մ'ե կարծես, որ սրտիսնով մօլեգին
Կը մերկանայ... մագերն հիւսկէն առ հիւսկէն:

Անոր զինովն եմ մօլեխանձ ու անսանձ.
Իբր հեռավառ մոմ մ'ըլլայի կիսահայ,
Կ'արխնեմ բո՛գ ծաղիկն՝ աղջի՛կ կուսագանց,
Ու, կե՛ս գիտեր, կ'ուզեմ պարել ու խնդալ...:

Այլ, բարձիս սակ ամեն վայրկեան կ'անի ան,
Սիրսն իր բըզգիւն մ'ե միջոտի խօլարեալ,
Ու կը մըխուի բոցեղ գանկիս անպաշտան,
Աննինջ ուղե՛ղբս լափելին առ սակալ:

Անկողնինս մէջ անդունդ մ'եմ անլուսին,
Լանջիս բուսած տունկն այդ մօլի ու լեղի.
Օ՛, բող այսպէս գինին ու մեղքը հոտին
Հրակեղ շուրթիս ու ծաղիկիս կասողի...

ԳԻՇԵՐ

Արեւ խրմալ տարօրինակ զինով, ե՛ս,
Դուխս հիմա բարձին վրայ գիտերին,
Չեմ կրեար, չեմ գիտեր ի՛նչպէս ծրագումես
Չեմ սարսափիր՝ իբրեւ ծովէ մը խորին:

Լայսի երբեմն ի՛նչ խօլ պար եր, Տե՛ր Ասուած,
Դրանս առջեւ գերդ ծառ սօսափ առ սօսափ.
Այժմ ինչո՛ւ իմ փախչող տուփով փաթարուած՝
Կը պաղատիմ աշխարհէն ա՛փ մը մըրած:

Երբեմն ի՛նչ եր որ նակասն այս տաղերուն
Ոսկինեռով կը պըննէի, հարսի պէս,
Եւ ընդ առաջ անոնց, փեսայ՝ նրկաւուն,
Կ'երբայի ես տալով, ջահով լուսագէս:

Մեր բոցարծարծ պատրոյզի պէս կ'այրէի
Սիրսը մութին՝ զիւղակիս ջինջ բարձունքէն,
Եւ ակնարկիս փայլակէն, — ա՛յ՛ք երէի,
Դող կուտայի վերն աստղերուն, ապափէն:

Ու սերս մեղր հրահոսան՝ ե՛ս շրքունի,
Կը բաշխէի զայն բաս առ բաս խեղներուն,
Սիրսս ծրնծղա՛յ սրգայ ու տո՛ւնս կոչունի՛
Կինէ կին բա՛ն կ'երբայի՝ ծի՛շ մօլորուն...:

Յայգին վրայ նակասն հիմա կ'արխինի
Մըսածումիս դաշոյններէն անողոք,
Սերն արեւուն մէջ լացող ծով՝ ծա՛յր չունի.
Ու այրումիս կը մօտեցայ ա՛յ ո՛չ ոք:

Դիտեմ, այսպէս պիտի վառիմ մինչեւ այդ,
Խառարն ինձի, ես խառարն կարեկից.
Ա՛խ, սեփական հրդեհումն ի՛նչ սեգ հրմայ՛
Չարչարանիկ մօր անհունին մէջ անգիծ:

Եւ դեռ մինչեւ այդ պիտի ես քաղասեմ
Բաժակիս հեռ ու մատնայիս մոխրաբոյր,
Պիտի բզգամ դեռ մօսս աշխարհն այս նրսեմ, —
Մուրացիկ որ կը մուրայ սիրսս փքուր...:

Պիտի յոյսին քաղասեմ խոնջ երազով,
Թերեւս հրկող ձեռք մ'իւր դալու՛կը բարի
Բաժակիս մէջ բախէ, անեղ գիրքիս փով,
Ու յոյսի այդ եջէն հրդեհս մարի...:

ԱՀԱՐՈՆ